

سم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
اللهم صل على محمد و آل محمد

همه مردان و زنان الهی در تاریخ سعی کردند حس های معنوی خود را که از دنیای تلخ و زهرگونه، شهد
عسل پدیدار می کند را به همگان انتقال دهند یا حداقل به آنها خبر دهند که دنیای تلخ و ناگوار را می توان
با ذکر خدا و با توجه به آیات الهی به حلاوت و شیرینی و نعمت های بی بدیل تبدیل کرد.

به همین دلیل خداوند نام این افراد را اولئک انعم الله علیهم گزارده است. شگفتا که این لطف بزرگ توسط
انسان های بی روح سرد پس زده شد، و به آنها به عنوان انسان هایی خیالاتی و بی مبنا نگریسته شده است.
شگفتا که این افراد چقدر غریب و مهجور و مظلوم واقع شدند.

آنهايي که به واسطه وجود آنها عذاب از بشر برداشته شده و زمین رام و مسخر گردید. و آسمان از خود به
جز رحمت چیزی جاری نمی کند.

حس های معنوی درونی آنها که حاکی از اتصال آنها به غیب دارد و به مناجات با خداوند تبدیل می شود در
شکل های مختلف به افراد انتقال پیدا می کند.

یکی از عادی ترین و طبیعی ترین حالت انتقال این حس ها، عواطفی است که از ناحیه ایشان به
دوستدارانشان منتقل می شود و از ناحیه این عواطف ذکر خدا در قلب دوستداران شکوفا می گردد.

ظاهر قضیه یک دوست داشتن ساده است ولی در باطن محتوای آن ذکر خداوند است که به فرد انتقال یافته
و گاه آنقدر شدید و عجیب است که به سرعت تثبیت هم می شود.

این شیوه انتقال ذکر به انسان یکی از نزدیک ترین، بهترین، موثرترین راه های ذاکر شدن و هشیار شدن
انسان است .

هر قدر انسان ها به این عنایت پروردگار به زنان و مردان الهی بیشتر آگاهی داشته باشند و اظهار محبت
خود را به این افراد آگاهانه تر و بهتر و به جا تر ادا کنند، هشیار تر و بیناتر و با حس تر و ذاکر تر و عالم تر
می شوند.

این موضوع آنقدر عیان است که در ظاهر زندگی افراد هم نمایان شده حتی در چهره و رفتار آنان نیز
انعکاس می یابد.

چهره محبّ مردان و زنان الهی چهره انسانی خرسند، نورانی، بشاش و با طراوت است که از محبت آنها قلبی سیراب و صدری وسیع دارد.

وجود انسان هایی که از نورانیت مردان و زنان الهی بهره مند می شوند به عنوان شاهدی در وجود راهی میانبر برای قرب الی الله است.

این راه میانبر را خداوند با ودی که در قلوب مومنان نسبت به هم می یابند آشکار کرده و منافع آن را در دنیا و به ویژه آخرت اظهار می کند.